

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Urtos/4/2025
Identifikačné číslo spisu: 2025010015
Dátum vydania rozhodnutia: 11.06.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:2025010015.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemanča na neverejnom zasadnutí konanom 11. júna 2025 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného N. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6Ntc/6/2025, z 15. apríla 2025

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného N. V.M. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave uznesením, sp. zn. 6Ntc/6/2025, z 15. apríla 2025 rozhodol tak, že „Podľa § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona sa žiadosť odsúdeného N. V., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom W. XXXX/., K. - A. M., t. č. vo výkone trestu v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený:

- rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 18.05.2015, sp. zn. 2T/121/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 01.12.2015, sp. zn. 3To/90/2015,
- trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 31.05.2016, sp. zn. 5T/93/2016, právoplatným 22.06.2016,
- rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 24.03.2017, sp. zn. 46T/24/2017, právoplatným 24.03.2017,
- trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I z 19.06.2014, sp. zn. 4T/30/2014, právoplatným 24.09.2015,
- rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo 14.03.2018, sp. zn. 1T/79/2017, právoplatným 15.03.2018 a
- rozsudkom Landesgericht Korneuburg, Rakúska republika z 10.01.2019, sp. zn. 501 Hv 135/2017v, právoplatným 15.01.2019, ktorý rozsudok bol uznaný rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 10.06.2021, sp. zn. 5Ntc/1/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 31.08.2021, č. k. 5Ntc/1/2021-118 a v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.07.2021, sp. zn. 5Urtos/8/2021 z a m i e t a .“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne:

„[...] pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky na podmienené prepustenie krajský súd konštatuje, že odsúdený ju dňom 3.6.2021 splnil, nakoľko vykonal pomerné časti (polovicu, resp. dve tretiny) z postupne uložených trestov opísaných vyššie v texte. Vo vzťahu k materiálnym podmienkam však krajský súd konštatuje, že tieto zo strany odsúdeného splnené neboli.

Pokiaľ ide o prvú materiálnu podmienku spočívajúcu v polepšení sa odsúdeného plnením povinnosti vo výkone trestu odňatia slobody, tak táto podľa názoru krajského súdu splnená nebola vzhľadom na poznatky plynúce zo správania sa odsúdeného počas celého výkonu trestu. V konkrétnostiach tohto prípadu by sa vzhľadom na jedenásť disciplinárnych odmien, ktoré odsúdený získal počas doterajšieho dlhodobého pobytu za mrežami od 3.2.2016, teda za viac ako 9 rokov, na prvý pohľad mohlo javiť, že prvá materiálna podmienka v podobe preukázania polepšia splnená je, no opak je pravdou. Z hodnotenia riaditeľa ústavu totižto vyplynulo, že správanie odsúdeného nebolo vždy na požadovanej úrovni, a to ani v terajšom ani v predchádzajúcom ústave. Odsúdený nebol vždy dôsledný vo svojom správaní, keďže sa dopustil disciplinárnych previnení - prechovával nepovolené predmety a neoprávnené zasahoval do elektroinštalácie, nedodržiaval ústavný poriadok a časový rozvrh dňa, fajčil na izbe a porušil ústrojovú disciplínu, k prideleným úlohám nepristupoval vždy zodpovedne. Niektoré nedostatky sa premietli do štyroch disciplinárnych potrestaní. V spojitosti s disciplinárnymi previneniami sa krajský súd zaoberal nielen ich celkovým počtom, ale zameral sa i na ich povahu a závažnosť, ako aj to, kedy boli odsúdenému udelené. V prvom rade je potrebné uviesť, že odsúdenému neboli disciplinárne tresty udelené v úvodných fázach výkonu trestu, keďže počas prvých troch rokov výkonu trestu mu nebol uložený disciplinárny trest, preto tieto zlyhania nemožno pripísať akejsi adaptačnej fáze, hoci odsúdený nie je vo výkone trestu prvý krát. Od roku 2019 do roku 2024 bol odsúdený celkovo štyri krát disciplinárne potrestaný, pričom v posledných dvoch prípadoch sa evidentne jednalo o závažné porušenia vzhľadom na uložené tresty, a to umiestnenie do uzavretého oddielu celodenné na 8 dní, resp. umiestnenie do uzavretého oddielu v mimopracovnom čase na 3 dni. Odsúdený má evidentný problém dodržiavať zákaz prechovávať zakázané predmety, keďže všetky disciplinárne tresty mu boli udelené okrem iného za tento nedostatok v jeho správaní. Inak vyjadrené, odsúdený i napriek disciplinárnym trestom z 28.5.2019 a 30.12.2020 za prechovávanie zakázaných predmetov, kedy mu bolo udelené pokarhanie, sa nepoučil a opakovane porušoval tento zákaz, a to 1.7.2021 aj 9.1.2024. Posledného disciplinárneho previnenia sa pritom odsúdený dopustil po verejnom zasadnutí, na ktorom sa rozhodovalo o jeho predchádzajúcej žiadosti o podmienené prepustenie, ktoré sa konalo 26.10.2023, pričom po disciplinárnom previnení z 9.1.2024 mal udelenú už len jednu disciplinárnu odmenu, a to 23.12.2024 vo forme pochvaly za plnenie programu zaobchádzania.

Pokiaľ ide o povahu 11-tich disciplinárnych odmien, tieto mu boli v desiatich prípadoch ukladané za plnenie pracovných povinností a v jednom prípade za plnenie programu zaobchádzania. Hoci odsúdený prejavil snahu vykonávať aktivity navyše, keď zastáva funkciu člena oddielovej samosprávy zodpovedného za úsek kultúrno osvetovej činnosti a vzdelávania, v minulosti vykonával z radov odsúdených funkciu vedúceho izby, absolvoval špecializovaný resocializačný a výchovno-vzdelávací program s názvom 'Finančná gramotnosť' a voľný čas sa snaží využívať zmysluplne, tak treba skonštatovať, že odsúdený prevažne len dodržiava pravidlá výkonu trestu, čo je ale elementárna povinnosť každého väzňa.

Odsúdený sa formálne prispôbil podmienkam dlhodobého výkonu trestu, o čom svedčia uložené odmeny a aktivity vykonávané navyše, avšak z dôvodu udelenia prísnych disciplinárnych trestov, najmä v posledných dvoch prípadoch, a to vždy za rovnakú formu previnenia, nesvedčí o tom, že by sa odsúdený polepšil. Z pohľadu vývoja správania sa odsúdeného vzhľadom na uložené disciplinárne odmeny a tresty, treba konštatovať, že za prvé štyri roky výkonu trestu mal odsúdený najskôr uložených 5 disciplinárnych odmien, následne mu bol uložený jeden disciplinárny trest, od roku 2020 mal uložené dve odmeny, na to dva disciplinárne tresty, a potom mu boli uložené tri disciplinárne odmeny, pričom v januári 2024 mal uložený najprísnejší disciplinárny trest a potom mu bola v decembri 2024 uložená jedna odmena. Z takéhoto vývoja správania sa odsúdeného nemožno konštatovať, že by jeho správanie smerovalo k polepšeniu, skôr naopak, keďže najzávažnejšieho disciplinárneho previnenia s ohľadom na uložený trest sa odsúdený dopustil v januári 2024, malo správanie odsúdeného vo výkone trestu skôr zhoršujúcu sa tendenciu.

V ďalšom možno poukázať na to, že odsúdený na verejnom zasadnutí síce prezentoval svoj kritický

postoj k trestnej činnosti, neuviedol však, ako na ňu s odstupom času nazerá a ani neuviedol nič, z čoho by bolo možné usúdiť, že by svoj predchádzajúci život tentokrát skutočne analyzoval z hľadiska príčin a podmienok páchania trestnej činnosti so zameraním sa na to, aby tieto príčiny a podmienky eliminoval a v budúcnosti tak trestnú činnosť nepáchal. Stotožnenie sa odsúdeného so správnosťou, zákonnosťou a spravodlivosťou jeho odsúdenia je nevyhnutnou súčasťou premeny odsúdeného, uvedomenia si jeho protiprávneho konania a dosiahnutia polepšenia. Odsúdený verbalizoval len ľútosť. I z hodnotenia riaditeľa ústavu vyplynulo, že k trestnej činnosti je formálne kritický, avšak má potrebu svoj podiel viny na trestných činoch racionalizovať, čo možno badať i v jeho žiadosti o podmienené prepustenie, kde poukazuje na „nízku“ závažnosť krádeží, avšak je potrebné prihliadať na skutočnosť, že odsúdený vykonáva až šesť po sebe idúcich trestov. Rovnako treba uviesť, že kritický postoj k trestnej činnosti bol odsúdenému vyčítaný i v predchádzajúcich rozhodnutiach o podmienenom prepustení, teda mal dostatok príležitostí, aby pracoval na svojom postoji k spáchanej trestnej činnosti. Niet pochýb, že odsúdený vo výkone trestu pracoval, jeho pracovná morálka bola prevažne na požadovanej úrovni, za plnenie pracovných povinností bol aj opakovane disciplinárne odmenený, a to celkovo až 10 krát, avšak z hodnotenia riaditeľom ústavu rezultuje i to, že aktuálne jeho pracovné nasadenie klesá, keďže z posledného pracoviska bol 11.11.2024 vyradený, z dôvodu podávania slabých pracovných výkonov. Súčasne treba i dodať, že z predchádzajúceho pracoviska v ústave s voľným pohybom bol vyradený 20.11.2023 z dôvodu disciplinárneho previnenia.

Vo vzťahu k osobe odsúdeného a k očakávaniu vedenia riadneho života v budúcnosti z jeho strany krajský súd primárne poukazuje na priebeh jeho trestnej minulosti s poukazom na odpis z registra trestov. Odsúdený páchal trestnú činnosť od roku 1987 prakticky permanentne až doposiaľ nielen na území Slovenskej republiky, ale i v zahraničí. Možno skonštatovať, že trestná činnosť bola odsúdeným páchaná frekventovane (bol 32 krát odsúdený a má 53 rokov) s krátkymi časovými odstupmi a boli mu ukladané najmä nepodmienené tresty odňatia slobody (alebo podmienené tresty, z ktorých časť trestov mu bola nariadená). Z odpisu registra trestov je pritom zrejmé, že odsúdený pácha prevažne majetkovú trestnú činnosť najmä vo forme krádeží, pričom odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody strávil značnú časť svojho života. Bez povšimnutia nemôžu zostať skutočnosti, že zo strany spoločnosti mu v minulosti bola opakovane poskytnutá šanca, aby preukázal svoje polepšenie, jednak v podobe podmienených trestov a tiež v podobe podmienených prepustení, v rámci ktorých si síce dokázal vytvoriť podmienky na osvedčenie sa, čo mu však dlho nevydržalo a naďalej pokračoval v páchaní protiprávnej činnosti. Z pohľadu krajského súdu odsúdený s takouto kriminálnou anamnézou v kombinácii s nepolepšením sa v aktuálnom výkone trestu nedáva dostatočné záruky na to, že by v prípade podmieneného prepustenia viedol riadny život.

V ďalšom krajský súd ďalej poukazuje na hodnotenie odsúdeného vypracované ústavom, z ktorého nevyplýva žiadna skutočnosť majúca vzťah k budúcemu životu odsúdeného, pokiaľ odhliadneme od udržiavania sociálneho kontaktu formou korešpondencie s priateľkou a sestrou. Pokiaľ ide o predchádzajúci život odsúdeného tento nemožno subsumovať pod pojem riadny život, pretože hoci bol zamestnaný ako taxikár či zásobovač, tak napriek tomu ho to neodradilo od ďalšej trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený. Resocializačná prognóza je u neho menej priaznivá na základe stredného rizika recidívy. Inak vyjadrené, riziko recidívy odsúdeného tak krajský súd posúdil ako vysoké a prevažujúce nad očakávaním riadneho vedenia života odsúdeným v budúcnosti. Krajský súd preto ani druhú materiálnu podmienku na podmienené prepustenie u odsúdeného nepovažuje za splnenú.

Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení nezanedbateľnú úlohu zohráva povaha spáchaného trestného činu, ktorú musia súdy pri svojom rozhodovaní taktiež vždy zohľadňovať v zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona. V tomto prípade odsúdený aktuálne vykonáva trest uložený a uznaný na území Slovenskej republiky za zločin ťažkej krádeže za účelom zárobku čiastočne vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 č. 5, 129 ods. 1 č. 1, 130 ods. 1 a ods. 2 druhý prípad, 15 rakúskeho Trestného zákona, z prečinu odcudzenia bezhotovostného platobných prostriedkov podľa § 241a ods. 1 rakúskeho Trestného zákona a z prečinu zatajovania listiny podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona, kedy jeho trestná činnosť vygradovala do 10 protiprávnych skutkov a vykazovala závažnejší spôsob konania (spôsobil väčšiu škodu). Odsúdený si momentálne odpýkava tento trest v ústave s minimálnym stupňom strázenia, pričom v rámci vnútornej diferenciacie je stále umiestnený do strednej diferenciačnej skupiny 'B' s tým, že diferenciačná skupina určuje program zaobchádzania s odsúdeným, pracovisko odsúdeného, program vzdelávania či ubytovanie odsúdeného počas výkonu trestu. Pokiaľ odsúdený v

žiadosti o podmienené prepustenie ako i na verejnom zasadnutí poukazoval na to, že má zabezpečené bývanie a zamestnanie, má rodinu, ktorá by mu pomohla, ani tieto skutočnosti nie sú spôsobilé u neho rozptýliť riziko možnej recidívy na mieru potrebnú pre pozitívne rozhodnutie o jeho žiadosti, keďže ide o faktory, ktoré sa u neho na spáchaní trestnej činnosti v minulosti nepodielali. Možno tak uzavrieť, že ani možnosť zamestnať sa, ani zabezpečené bývanie, ani rodina nie sú dnes tie relevantné faktory, pre ktoré by podľa názoru krajského súdu malo byť jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené. Krajský súd zastáva názor, že náprava a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je aktuálne možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by v tomto štádiu nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Krajský súd predmetný záver vyslovil po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda jednak s poukazom na správanie sa odsúdeného počas pobytu vo väzení, jeho postoj k trestnej činnosti, tiež s poukazom na hodnotenie riaditeľa ústavu, kriminálnu minulosť odsúdeného a závažnosť spáchanej trestnej činnosti.“

Proti uzneseniu krajského súdu podal odsúdený N. V. sťažnosť priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí, ktorú následne písomne (vlastným podaním - na č. l. 90 - 91) odôvodnil tým, že krajský súd pri posudzovaní splnenia podmienok prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (posúdenie predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti) neprihliadol na inú okolnosť, ako na jeho trestnú minulosť, v dôsledku čoho je jeho možnosť prepustenia v podstate vylúčená, keďže ani pozitívne zmeny v správaní nemôžu v zmysle už uvedeného prevážiť závery o jeho kriminálnej minulosti, na ktorej už v súčasnosti nemôže nič zmeniť. Uviedol, že krajský súd porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a rozhodol v rozpore so zásadou ne bis in idem, keďže riaditeľ ústavu odporučil jeho podmienené prepustenie, avšak krajský súd vychádzal výlučne z výpisu registra trestov. Odsúdený napokon uviedol, že počas tohto dlhodobého výkonu trestu sa zmenil a nikdy sa už nedopustí žiadneho úmyselného trestného činu. Po prepustení bude viesť riadny usporiadaný život a je ochotný podstúpiť obmedzenia súdom stanovené.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 Trestného poriadku, správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného N. V.Ö.M. nie je dôvodná.

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienené prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody,

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienené prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2.

Z vyššie citovaných ustanovení plynie, že pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je nutné, aby odsúdený kumulatívne splnil tri podmienky, jednu formálnu - vykonal trest v zákonom stanovenej dobe a dve materiálne - plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie a možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Pokiaľ ide o formálnu podmienku, tú odsúdený splnil tak, ako uzavrel už krajský súd vo svojom uznesení; konkrétne ide o podmienku špecifikovanú v § 66 ods. 3 Trestného zákona (výkon súčtu pomerných častí uložených trestov).

K možnosti konštatovania splnenia materiálnych podmienok podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody najvyšší súd poznamenáva, že podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je opodstatnené len vtedy, ak sa preukáže, že odsúdený vo výkone trestu nielen formálne, ako to vyžaduje zákon o výkone trestu odňatia slobody a vyhláška, ktorou sa vykonáva poriadok výkonu trestu, ale nadpriemerne plnil všetky svoje povinnosti tak, aby za ich plnenie získaval odmeny a dokumentoval tak svoju úprimnú snahu o polepšenie, pričom zároveň jeho správanie k spoluodsúdeným, ale i personálu musí byť bezproblémové. Ak odsúdený síce plní svoje povinnosti, ale toto plnenie nie je ocenené odmenami, ide o bežný a zákonom predpísaný štandard správania sa odsúdeného, ktorý sa nevyvíja z priemeru a nenaznačuje snahu odsúdeného o polepšenie. V prípade „skúseného recidivistu“ je žiadúce, aby pomer disciplinárnych odmien k disciplinárnym trestom bol výraznejší v prospech odmien.

V predmetnej veci bol odsúdený N. V. počas výkonu trestu odňatia slobody 11-krát disciplinárne odmenený a zároveň 4-krát disciplinárne potrestaný. Krajský súd sa detailne zaoberal správaním odsúdeného počas výkonu trestu, a to vrátane jeho účasti na resocializačných aktivitách, povahy a závažnosti disciplinárnych odmien a previnení, ako aj celkového postoja odsúdeného k plneniu povinností. Z tohto komplexného hodnotenia (viď. str. 8 - 11 uznesenia, na ktoré najvyšší súd v celom rozsahu odkazuje) však nevyplýva, že by sa odsúdený správal bezproblémovo alebo nadpriemerne plnil svoje povinnosti počas výkonu trestu. S ohľadom na to nemožno konštatovať splnenie prvej materiálnej podmienky na pozitívne rozhodnutie o návrhu odsúdeného N. V. na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody musí byť ďalej splnená aj druhá materiálna podmienka, a to - musí byť daný predpoklad, že odsúdený po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život. Okolnosťou, ktorá má v tejto súvislosti veľký význam, je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane vyhodnotenia rizika jeho prípadnej recidívy. V nadväznosti na uvedené musí súd zohľadniť všetky zadovážené dôkazy, ktoré poskytnú komplexný obraz o osobe odsúdeného a jeho celkovom správaní a plnení povinností vo výkone trestu, pretože tieto okolnosti vedia ovplyvniť predpoklad o tom, aké správanie možno od odsúdeného očakávať potom, ako opustí ústav na výkon trestu odňatia slobody.

Najvyšší súd považuje za správny záver krajského súdu ohľadom skutočnosti, že resocializačná prognóza odsúdeného je vo vzťahu k riziku sociálneho zlyhania čo do „kvalitatívneho obsahu“ natoľko nepriaznivá, že prevažuje nad očakávaním vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti. Negatívnym faktorom svedčiacim v neprospech odsúdeného je jeho bohatá kriminálna minulosť, z ktorej je evidentné, že odsúdený sa trestnej činnosti dopúšťa periodicky. Ako je vidieť žiadny doposiaľ uložený trest nespĺnil vo vzťahu k odsúdenému svoj účel z hľadiska individuálnej prevencie a neprimárne odsúdeného k polepšeniu sa (k jeho polepšeniu samozrejme nedošlo ani doposiaľ vykonaným trestom, čo správne konštatoval krajský súd), tak aby už konečne začal viesť riadny život. S ohľadom na to je riziko opätovného sociálneho zlyhania odsúdeného V. mimoriadne vysoké.

Menovaný bol odsúdený doposiaľ 32-krát, predovšetkým za majtkovú trestnú činnosť. Vo svojej sťažnosti tvrdil, že súd neprihliadol na inú okolnosť, ako na jeho trestnú minulosť. Toto tvrdenie však nie je pravdivé. Je síce pravdou, že nemožno paušálne dospieť k záveru, že u odsúdených s početnou

kriminálnou minulosťou už podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neprichádza do úvahy; nemožno však abstrahovať (odmyslieť si) skutočnosť, že s ohľadom na túto kriminálnu minulosť bude splnenie materiálnej podmienky - t. j., že bude odsúdený viesť riadny život - skôr výnimočné. V takýchto prípadoch bude zohrávať významnú úlohu splnenie práve prvej podmienky, ktorá môže naznačiť skutočnú snahu odsúdeného o nápravu a presvedčiť súd, aby aj takémuto odsúdenému dal šancu na preukázanie, že bude schopný viesť riadny život.

Krajský súd správne a kriticky zohľadnil nielen trestnú minulosť odsúdeného, ale aj jeho správanie počas výkonu trestu odňatia slobody. Na základe toho dospel k záveru, že uvedené správanie nemožno považovať za dôkaz jeho skutočnej nápravy, ale skôr len za prejav schopnosti prispôbiť sa formálnym požiadavkám ústavného režimu. V prípade odsúdeného je navyše zrejmé, že aj pri minimálnych očakávaniach vo vzťahu k dodržiavaniu základných pravidiel výkonu trestu opakovane zlyháva, a to najmä v súvislosti s prechovávaním nepovolených predmetov. Ide pritom o opakované porušenie rovnakého zákazu, čo poukazuje nielen na nedostatok sebareflexie, ale aj na vedomé nerešpektovanie autority a pravidiel. Okrem toho, pracovné hodnotenie odsúdeného taktiež nevyznieva priaznivo. Z pracoviska v ústave s dohľadom bol 11. novembra 2024 vyradený pre dlhodobu slabé pracovné výkony, a z predchádzajúceho pracoviska bol vyradený v dôsledku disciplinárneho previnenia. Ani skutočnosť, že má zabezpečené bývanie a zázemie v rodine, sama osebe nepredstavuje rozhodujúci faktor, ktorý by mohol odôvodniť vyhoviecie jeho sťažnosti, najmä ak iné okolnosti svedčia o pretrvávajúcich problémoch v oblasti pracovnej disciplíny a zodpovedného správania.

Najvyšší súd poznamenáva, že každý si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chyby (chýb), ktorej sa dopustil a na preukázanie, že jeho zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. V prípade odsúdeného N. V. riziko recidívy - opätovného zlyhania, ak by bol podmienne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, prevažuje nad ochotou najvyššieho súdu uveriť, že sa už konečne rozhodol viesť riadny život.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd považuje jeho tvrdenia o úmysle viesť po prepustení riadny život za nedostatočne podložené konkrétnym správaním vo výkone trestu. V takomto prípade by predčasné ukončenie výkonu trestu negovalo účel trestu, ktorým je nielen ochrana spoločnosti, ale aj výchovné pôsobenie na odsúdeného.

Preto najvyšší súd zdieľa právny názor a s tým súvisiaci záver krajského súdu aj o nenaplnení druhej materiálnej podmienky a uvádza, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu je úplné, zrozumiteľné a presvedčivé.

S poukazom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.